

BIBLIA SACRA

JUXTA

VULGATAM CLEMENTINAM

PLURIMIS CONSULTIS EDITIONIBUS DILIGENTER PRÆPARATA

A

MICHAELE TVVEEDALE

CUI BENIGNISSIME AUXILIATI SUNT

MILA BOZOVIC, MARGARITA BURGHART, RONALDUS CONTE,
MICHAEL DUBIAGA, R. P. JOANNES FINNEGAN, ALUNDIS INSENSATE,
EDUARDUS KOTSKI, BERTRAND MICHELET, MICHAEL MORBACH,
RICARDUS URQUHART, ANDREJA VASILJEVIC ET EDGARDUS VREULS

LONDINI · MMV

The Bishops' Conference of England and Wales gives its approval to the publication of *Biblia Sacra juxta Vulgatam Clementinam*.

Published with approbation.
CBCEW, 9th January 2006.

INDEX GENERALIS

Præfatio hujus editionis	<i>pag.</i>
Decreta Concilii Tridentini	iv
Constitutio Clementis VIII	v
Præfatio ad lectorem officialis	vi
	vii

ANTIQUUM TESTAMENTUM

Genesis	1
Exodus	26
Leviticus	47
Numeri	61
Deuteronomium	82
Josue	101
Judicum	114
Ruth	127
Regum I	129
Regum II	147
Regum III	162
Regum IV	179
Paralipomenon I	195
Paralipomenon II	210
Esdrae	228
Nehemiae	233
Tobiae	240
Judith	246
Esther	253
Job	259
Psalmi	279
Proverbia	330
Ecclesiastes	347
Canticum Canticorum	354
Sapientia	358
Ecclesiasticus	371
Isaias	404
Jeremias	444
Lamentationes	485
Baruch	490
Ezechiel	495
Daniel	528
Osee	539
Joel	545
Amos	548
Abdias	553
Jonas	554
Michæa	555
Nahum	559
Habacuc	561
Sophonias	563
Aggæus	565
Zacharias	567
Malachias	573
Machabæorum I	575
Machabæorum II	591

NOVUM TESTAMENTUM

Matthæus	602
Marcus	619
Lucas	629
Joannes	647
Actus Apostolorum	660
Ad Romanos	678
Ad Corinthios I	685
Ad Corinthios II	692
Ad Galatas	697
Ad Ephesios	700
Ad Philippenses	703
Ad Colossenses	705
Ad Thessalonicenses I	707
Ad Thessalonicenses II	709
Ad Timotheum I	710
Ad Timotheum II	712
Ad Titum	714
Ad Philemonem	715
Ad Hebræos	716
Jacobi	721
Petri I	723
Petri II	725
Joannis I	727
Joannis II	729
Joannis III	729
Judæ	730
Apocalypsis	731

PRÆFATIO HUIUS EDITIONIS

Clementis Papæ VIII nomen casu Vulgatæ adhaeret. Hæc enim sanctarum Scripturarum editio, cum Sixto V regnante patrata fuisset, illo mortuo tandem sub Clementis pontificatu publicata est. Attamen vere decet ut iste Clemens, cum sit institutorum Concilii Tridentini æmuli exemplar, hoc bonum ejusdem Synodus fructum perficiat.

Sapientissimo fretus consilio S. Philippi Nerii, Sancti Spiritus caritate exæstantis, ad ecclesiasticam disciplinam reparandam, et errores corruptelasque extirpandas, indefesse laboravit; et pro Ecclesiæ libertate acriter pugnavit. Tantus autem Clemens fidem catholicam tutus est opere et sermone, quantus et ipsius Vulgata revelationem Dei ab imminetibus periculis custodivit.

Hieronimi enim Doctoris maximi ex lingua hebræa translatione, ita per nongentos annos fructi sunt doctissimi Ecclesiæ filii, ut ceteræ translationes latinæ pene evanuisent: illius autem innumerabilibus vicibus descriptæ, « tot fuisse exemplaria, quot codices ». Quando ergo Lutherus flagitiosa rebellione ab Ecclesia descivit, hac confusione abusus est ut verba Evangelii corrumpere, et suam falsam doctrinam defenderet. Quam ob causam opus erat ut authentica divinarum Scripturarum editio, diligenter emendata atque castigata, imprimeretur cum plena Apostolicæ Sedis auctoritate; sacrosancta itaque Tridentina Synodus, Spiritu Sancto gubernante, hoc jussit, et ab ea jussum, a Clemente VIII est consummatum.

Porro XX sæculo incipiente, antiquissimis jam alteris manuscriptis aliunde inventis, ut Bibliæ editionem puram accuratamque Ecclesia semper haberet sollicitus, Sanctus Pius X Commissioni Pontificiæ de re biblica mandavit ut pristinam Hieronymi versionem, quantum fieri potuit, componeret. Primo Card. Gasquet, deinde D. Henrico Quentin, hoc onus delegatum est. Novissime, defunctis illis, Abbatia Pontificia S. Hieronymi a Pio XI Romæ fundata est, ut monachi Benedictini artis criticæ peritissimi ibi opus emolirentur. Singulis deinceps annuentibus Papis, minutim sancti libri emittebantur, et postremo anno salutis MCMXCVIII Biblia tota perfecta est.

Interim, eheu, interveniebant eventus infelices apud Ecclesiam. S. Pius X voluerat constabiliri translationem pristinam S. Hieronymi ut exinde confectura esset Vulgata ad usum Ecclesiæ quam accuratissime repurgata; sed illius voluntatem parvipendentes, malebant viri tumidi translationem novam secundum gustus proprios facere, interpretationem vero Hieronymi negligere omnino. Quin etiam ætate nostra, errores illi pessimi, quos idem Pius vehementissime condemnavit, Ecclesiam Dei aperte infestant, et Lutherus dimidium errorum coæqualum nostrorum non cogitavit. Oportet nos igitur Vulgatam Clementinam fideliter amplexari donec, omnibus instauratis in Christo, Pii X propositum demum efficiatur.

*Scribebam Londini, in festo D. N. J. C. Regis,
31 Octobris 2004.*

DECRETUM DE CANONICIS SCRIPTURIS

Sacrosancta ecumenica et generalis Tridentina Synodus, in Spiritu Sancto legitime congregata, præsidentibus in ea eisdem tribus Apostolicæ Sedis legatis, hoc sibi perpetuo ante oculos proponens, ut, sublatis erroribus, puritas ipsa Evangelii in Ecclesia conservetur: quod promissum ante per prophetas in Scripturis sanctis, Dominus noster Jesus Christus, Dei Filius, proprio ore primum promulgavit, deinde per suos apostolos, tamquam fontem omnium et salutaris veritatis et morum disciplinæ, omni creaturæ prædicari jussit: perspicuensque hanc veritatem et disciplinam contineri in libris scriptis et sine scripto traditionibus, quæ ab ipso Christi ore ab apostolis acceptæ, aut ab ipsis apostolis Spiritu Sancto dictante, quasi per manus traditæ, ad nos usque pervenerunt: orthodoxorum Patrum exemplata secuta, omnes libros tam Veteris quam Novi Testamenti, cum utriusque unus Deus sit auctor, nec non traditiones ipsas, tum ad fidem, tum ad mores pertinentes, tamquam vel oretenus a Christo, vel a Spiritu Sancto dictatas, et continua successione in Ecclesia catholica conservatas, pari pietatis affectu ac reverentia suscipit ac veneratur.

Sacrorum vero librorum indicem huic decreto ascribendum censuit, ne cui dubitatio suboriri possit, quinam sint, qui ab ipsa Synodo suscipiuntur. Sunt vero infrascripti:

Testamenti Veteris: quinque Moysi, id est Genesis, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium; Josue, Judicum, Ruth, quatuor Regum, duo Paralipomenon, Esdræ primus et secundus, qui dicitur Nehemias, Tobias, Judith, Esther, Job, Psalterium Davidicum centum quinquaginta psalmodum, Parabolæ, Ecclesiastes, Canticum Canticorum, Sapientia, Ecclesiasticus, Isaias, Jeremias cum Baruch, Ezechiel, Daniel, duodecim prophetæ minores, id est: Osee, Joël, Amos, Abdias, Jonas, Michæas, Nahum, Habacuc, Sophonias, Aggæus, Zacharias, Malachias; duo Machabæorum, primus et secundus.

Testamenti Novi: quatuor Evangelia, secundum Matthæum, Marcum, Lucam, Joannem; Actus Apostolorum a Luca Evangelista conscripti; quatuordecim epistolæ Pauli Apostoli: ad Romanos, duæ ad Corinthios, ad Galatas, ad Ephesios, ad Philippenses, ad Colossenses, duæ ad Thessalonicenses, duæ ad Timotheum, ad Titum, ad Philemonem, ad Hebræos; Petri Apostoli duæ; Joannis Apostoli tres; Jacobi Apostoli una; Judæ Apostoli una et Apocalypsis Joannis Apostoli.

Si quis autem libros ipsos integros cum omnibus suis partibus, prout in Ecclesia catholica legi consueverunt, et in veteri Vulgata latina editione habentur, pro sacris et canonicis non susceperit, et traditiones prædictas sciens et prudens contempserit, anathema sit.

Insuper eadem sacrosancta Synodus, considerans non parum utilitatis accedere posse Ecclesiæ Dei, si ex omnibus latinis editionibus, quæ circumferuntur sacrorum librorum, quæ nam pro authentica habenda sit, innotescat: statuit et declarat, ut hæc ipsa vetus et Vulgata editio, quæ longo tot sæculorum usu in ipsa Ecclesia probata est, in publicis lectionibus, disputationibus, prædicationibus et expositionibus pro authentica habeatur, ut nemo illam rejicere quovis prætextu audeat vel præsumat.

Præterea ad coercenda petulantia ingenia decernit, ut nemo, suæ prudentiæ innixus, in rebus fidei et morum ad ædificationem doctrinæ christianæ pertinentium, sacram Scripturam ad suos sensus contorquens, contra eum sensum, quem tenuit et tenet sancta mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu et interpretatione Scripturarum sanctarum, aut etiam contra unanimum consensum Patrum, ipsam Scripturam sacram interpretari audeat, etiamsi hujusmodi interpretationes nullo umquam tempore in lucem edendæ forent. Qui contravererint, per Ordinarios declarentur, et pœnis a jure statutis puniantur.

Sed et impressoribus modum in hac parte, ut par est, imponere volens, qui jam sine modo, hoc est putantes sibi licere, quidquid libet, sine licentia superiorum ecclesiasticorum, ipsos sacræ Scripturæ libros, et super illis annotationes et expositiones quorumlibet indifferenter, sæpe tacito, sæpe etiam ementito prelo, et quod gravius est, sine nomine auctoris imprimunt, alibi etiam impressos libros hujusmodi temere venales habent: decernit et statuit, ut posthac sacra Scriptura, potissimum vero hæc ipsa vetus et Vulgata editio, quam emendatissime imprimatur, nullique liceat imprimere, vel imprimi facere, quosvis libros de rebus sacris sine nomine auctoris, neque illos in futurum vendere, aut etiam apud se retinere, nisi primum examinati probatique fuerint ab Ordinario, sub pœna anathematis et pecuniæ in canone Concilii novissimi Lateranensis apposita. Et si regulares fuerint, ultra examinationem et probationem hujusmodi, licentiam quoque a suis superioribus impetrare teneantur, recognitionis per eos libris, juxta formam suarum ordinationum. Qui autem scripto eos communicant, vel evulgant, nisi antea examinati probatique fuerint, eisdem pœnis subjaceant, quibus impressores. Et qui eos habuerint vel legerint, nisi prodiderint auctorem, pro auctoribus habeantur. Ipsa vero hujusmodi librorum probatio in scriptis detur, atque ideo in fronte libri vel scripti vel impressi authentice appareat; idque totum, hoc est, et probatio et examen, gratis fiat, ut probanda probentur et reprobentur improbanda.

Post hæc temeritatem illam reprimere volens, qua ad profana quæque convertuntur et torquentur verba et sententiæ sacræ Scripturæ, ad scurrilia scilicet, fabulosa, vana, adulationes, detractiones, superstitiones, impias et diabolicas incantationes, divinationes, sortes, libellos etiam famosos, mandat et præcipit, ad tollendam hujusmodi irreverentiam et contemptum, et ne de cetero quisquam quomodolibet verba Scripturæ sacræ ad hæc et similia audeat usurpare, ut omnes hujus generis homines, temeratores et violatores verbi Dei, juri et arbitrii pœnis per Episcopos coercantur.

CLEMENS PAPA VIII AD PERPETUAM
REI MEMORIAM

Cum sacrorum Bibliorum Vulgatæ editionis textus summis laboribus ac vigiliis restitutus, et quam accuratissime mendis expurgatus, benedicente Domino, ex nostra typographia Vaticana in lucem prodeat ; Nos, ut in posterum idem textus incorruptus, ut decet, conservetur, opportune providere volentes, auctoritate apostolica, tenore præsentium districtius inhibemus, ne intra decem annos a data præsentium numerandos, tam citra quam ultra montes, alibi quam in nostra Vaticana typographia, a quoquam imprimatur. Elapso autem præfato decennio, eam cautionem adhiberi præcipimus, ut nemo hanc sanctarum Scripturarum editionem typis mandare præsumat, nisi habito prius exemplari in typographia Vaticana excuso : cujus exemplaris forma, ne minima quidem particula de textu mutata, addita, vel ab eo detracta, nisi aliquid occurrat, quod typographicæ incuriæ manifeste ascribendum sit, inviolabiliter observetur.

Si quis vero typographus in quibuscumque regnis, civitatibus, provinciis, et locis tam nostræ et S. R. E. ditioni in temporalibus subjectis, quam non subjectis, hanc eamdem sacrarum Scripturarum editionem intra decennium prædictum quoquo modo, elapso autem decennio, aliter quam juxta hujusmodi exemplar, ut præfertur, imprimere, vendere, venales habere, aut alias edere vel evulgare : aut si quis bibliopola a se vel ab aliis quibusvis, post datam præsentium, hujus editionis impressos libros, seu imprimendos a præfato restituito et correcto textu in aliquo discrepantes, seu ab alio, quam a typographo Vaticano, intra decennium excusos, pariter vendere, venales proponere, vel evulgare præsumperit, ultra amissionem omnium librorum, et alias arbitrio nostro infligendas pœnas temporales, etiam majoris excommunicationis sententiam eo ipso incurrat : a qua nisi a Romano Pontifice, præterquam in mortis articulo constitutus, absolvi non possit.

Mandamus itaque universis et singulis, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, ceterisque Ecclesiarum et locorum, etiam regularium Praelatis, ut præsentibus litteras in suis quisque Ecclesiis et jurisdictionibus ab omnibus inviolate perpetuo observari curent ac faciant. Contradictores per censuras ecclesiasticas, aliaque opportuna juris et facti remedia, appellatione postposita, compescendo, invocato etiam ad hoc, si opus fuerit, auxilio brachii sæcularis ; non obstantibus constitutionibus, et ordinationibus apostolicis, ac in generalibus, provincialibus, vel synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus, ac quarumcumque Ecclesiarum, Ordinum, Congregationum, Collegiorum atque Universitatum, etiam studiorum generalium juramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, et consuetudinibus, ac privilegiis, indultis, ac litteris apostolicis in contrarium quomodocumque emanatis, et emanandis : quibus omnibus ad hunc effectum latissime derogamus, ac derogatum esse decernimus. Volumus autem, ut præsentium transumptis etiam in ipsis voluminibus impressis eadem, in judicio et extra, fides ubique adhibeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ, apud Sanctum Petrum sub Anno Piscatoris, die IX novembris MDXCII, Pont. Nostri anno I.

M. VESTRIUS BARBIANUS

PRÆFATIO AD LECTOREM

ex editione vaticana anni 1592

In multis magnisque beneficiis, quæ per sacram Tridentinam Synodum Ecclesiæ suæ Deus contulit, id in primis numerandum videtur, quod inter tot latinæ editiones divinarum Scripturarum, quam veterem ac Vulgatam, quæ longo tot sæculorum usu in Ecclesia probata fuerat, gravissimo Decreto authenticam declaravit. Nam, ut illud omittamus, quod ex recentibus editionibus non paucæ ad hæreses huius temporis confirmandas licenter detortæ videbantur : ipsa certe tanta versionum varietas, atque diversitas magnam in Ecclesia Dei confusionem parere potuisset. Jam enim hac nostra ætate illud fere evenisse constat, quod sanctus Hieronymus tempore suo accidisse testatus est, tot scilicet fuisse exemplaria, quot codices ; nam unusquisque pro arbitrio suo adderet, vel detraheret.

Hujus autem veteris ac Vulgatæ editionis tanta semper fuit auctoritas, tamque excellens præstantia, ut eam ceteris omnibus latinis editionibus longe antefendam esse, apud æquos iudices in dubium revocari non posset. Qui namque in ea libri continentur (ut a majoribus nostris quasi per manus traditum nobis est) partim ex sancti Hieronymi translatione, vel emendatione suscepti sunt ; partim retenti ex antiquissima quadam editione latina, quam sanctus Hieronymus communem et Vulgatam, sanctus Augustinus Italam, sanctus Gregorius Veterem translationem appellat.

Ac de Veteris quidem huius, sive Italæ editionis sinceritate atque præstantia præclarum sancti Augustini testimonium exstat in secundo libro *De doctrina christiana*, ubi latinis omnibus editionibus, quæ tunc plurimæ circumferebantur, Italam præferendam censuit, quod esset, ut ipse loquitur, verborum tenacior cum perspicuitate sententiæ. De sancto vero Hieronymo multa exstant veterum Patrum egregia testimonia : eum enim sanctus Augustinus hominem doctissimum, ac trium linguarum peritissimum vocat, atque ejus translationem ipsorum quoque hebræorum testimonio veracem esse confirmat. Eumdem sanctus Gregorius ita prædicat, ut ejus translationem, quam novam appellat, ex hebræo eloquio cuncta verius transfudisse dicat : atque idcirco dignissimam esse, cui fides in omnibus habeatur. Sanctus autem Isidorus non uno in loco Hieronymianam versionem ceteris omnibus anteponit, eamque ab ecclesiis christianis communiter recipi ac probari affirmat, quod sit in verbis clarior, et veracior in sententiis. Sophronius quoque, vir eruditissimus, sancti Hieronymi translationem non latinis modo, sed etiam græcis valde probari animadvertens, tanti eam fecit, ut psalterium et prophetas ex Hieronymi versione in græcum eleganti sermone transtulerit. Porro qui secuti sunt, viri doctissimi, Remigius, Beda, Rabanus, Haymo, Anselmus, Petrus Damiani, Richardus, Hugo, Bernardus, Rupertus, Petrus Lombardus, Alexander, Albertus, Thomas, Bonaventura, ceterique omnes, qui his nongentis annis in Ecclesia floruerunt, sancti Hieronymi versione ita sunt usi, ut ceteræ, quæ pene innumerales erant, quasi lapsæ de manibus theologorum, penitus obsoleverint. Quare non immerito catholica Ecclesia sanctum Hieronymum doctorem maximum, atque ad Scripturas sacras interpretandas divinitus excitatum ita celebrat, ut jam difficile non sit illorum omnium damnare iudicium, qui vel tam exitii doctoris lucubrationibus non acquiescunt, vel etiam meliora, aut certe paria præstare se posse confidunt.

Ceterum ne tam fidelis translatio, tamque in omnes partes Ecclesiæ utilis, vel injuria temporum, vel impressorum incuria, vel temere emendantium auidacia, ulla ex parte corrumperetur, eadem sacrosancta Synodus Tridentina illud Decreto suo sapienter adiecit, ut hæc ipsa vetus ac Vulgatæ editio emendatissime, quoad fieri posset, imprimeretur : neque ulli liceret eam sine facultate et approbatione superiorum excudere. Quo Decreto simul typographorum temeritati ac licentiæ modum imposuit, et pastorum Ecclesiæ in tanto bono quam diligentissime retinendo, et conservando, vigilantiam, atque industriam excitavit.

Et quamvis insignium Academicarum Theologi in editione Vulgatæ pristino suo nitore restituenda magna cum laude laboraverint ; quia tamen in tanta re nulla potest esse nimia diligentia, et codices manuscripti complures et vetustiores Summi Pontificis jussu conquisiti, atque in Urbem advecti erant ; et demum, quoniam executio generalium Conciliorum, et ipsa Scripturarum integritas ac puritas ad curam Apostolicæ Sedis potissimum pertinere cognoscitur ; ideo Pius IV Pontifex Maximus pro sua in omnes Ecclesiæ partes incredibili vigilantia, lectissimis aliquot sanctæ romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, aliisque tum Sacrarum litterarum, tum variarum linguarum peritissimis viris, eam provinciam demandavit, ut Vulgatam editionem latinam, adhibitis antiquissimis codicibus manuscriptis, inspectis quoque hebræicis, græcisque bibliorum fontibus ; consultis denique veterum Patrum commentariis, accuratissime castigarent. Quod itidem institutum Pius V prosecutus est. Verum conventum illum ob varias, gravissimasque Sedis Apostolicæ occupationes jamdudum intermissum, Sixtus V divina providentia ad summum Sacerdotium evocatus, ardentissimo studio revocavit, et opus tandem confectum typis mandari jussit. Quod cum jam esset excusum, et ut in lucem emitteretur, idem Pontifex operam daret, animadvertens non pauca in sacra Biblia prælii vitio irrepsisse, quæ iterata diligentia indigere viderentur, totum opus sub incudem revocandum censuit atque decrevit. Id vero cum morte præventus præstare non potuisset, Gregorius XIV qui, post Urbani VII duodecim dierum Pontificatum, Sixto successerat, ejus animi intentionem executio perficere aggressus est, amplissimis aliquot Cardinalibus, aliisque doctissimis viris ad hoc iterum deputatis. Sed eo quoque, et qui illi successit, Innocentius IX brevissimo tempore de hac luce subtractis ; tandem sub initium Pontificatus Clementis VIII qui nunc Ecclesiæ universæ gubernacula tenet, opus, in quod Sixtus V intenderat, Deo bene juvante perfectum est.

Accipe igitur, christiane lector, eodem Clemente Summo Pontifice annuente, ex Vaticana typographia veterem ac Vulgatam sacræ Scripturæ editionem, quanta fieri potuit diligenter castigatam : quam quidem sicut omnibus numeris absolutam, pro humana imbecillitate affirmare difficile est, ita ceteris omnibus, quæ ad hanc usque diem prodierunt, emendationem, purioremque esse, minime dubitandum. Et vero quamvis in hac Bibliorum recognitione in codicibus manuscriptis, hebræis, græcisque fontibus, et ipsis veterum Patrum commentariis conferendis non mediocre studium adhibitum fuerit ; in hac tamen pervulgata lectione sicut nonnulla consulto mutata, ita etiam alia, quæ mutanda videbantur, consulto immutata relicta sunt ; tum quod ita faciendum esse ad offensionem populorum vitandam sanctus Hieronymus non semel admonuit : tum quod facile fieri posse credendum est, ut

majores nostri, qui ex hebraeis, et græcis latina fecerunt, copiam meliorum, et emendationum librorum habuerunt, quam ii, qui post illorum ætatem ad nos pervenerunt, qui fortasse tam longo tempore identidem describendo minus puri, atque integri evaserunt ; tum denique quia sacræ Congregationi amplissimorum Cardinalium, aliisque eruditissimis viris ad hoc opus a Sede Apostolica delectis propositum non fuit, novam aliquam editionem cudere, vel antiquum interpretem ulla ex parte corrigere, vel emendare ; sed ipsam veterem, ac Vulgatam editionem latinam a mendis veterum librariorum, necnon pravaram emendationum erroribus repurgatam, suæ pristinæ integritati, ac puritati, quoad ejus fieri potuit, restituere ; eaque restituta, ut quam emendatissime imprimeretur juxta Concilii œcumenici Decretum pro viribus operam dare.

Porro in hac editione nihil non canonicum, nihil ascititium, nihil extraneum apponere visum est : atque ea causa fuit, cur liber tertius et quartus Esdræ inscripti, quos inter canonicos libros sacra Tridentina Synodus non annumeravit, ipsa etiam Manassæ regis Oratio, quæ neque hebraice, neque græce quidem exstat, neque in manuscriptis antiquioribus invenitur, neque pars est ullius canonici libri, extra canonicæ Scripturæ seriem posita sint : et nullæ ad marginem concordantiæ (quæ posthac inibi apponi non prohibentur), nullæ notæ, nullæ variæ lectiones, nullæ denique præfationes, nulla argumenta ad librorum initia conspiciantur.

Sed sicut Apostolica Sedes industriam eorum non damnat, qui concordantias locorum, varias lectiones, præfationes sancti Hieronymi, et alia id genus in aliis editionibus inseruerunt ; ita quoque non prohibet, quin alio genere characteris in hac ipsa Vaticana editione ejusmodi adjumenta pro studiosorum commoditate, atque utilitate in posterum adjiciantur ; ita tamen, ut lectiones variæ ad marginem ipsius textus minime annotentur.

LIBER GENESIS

1 In principio creavit Deus cælum et terram. ² Terra autem erat inanis et vacua, et tenebræ erant super faciem abyssi : et spiritus Dei ferebatur super aquas. ³ Dixitque Deus : Fiat lux. Et facta est lux. ⁴ Et vidit Deus lucem quod esset bona : et divisit lucem a tenebris. ⁵ Appellavitque lucem Diem, et tenebras Noctem : factumque est vespere et mane, dies unus. ⁶ Dixit quoque Deus : Fiat firmamentum in medio aquarum : et dividat aquas ab aquis. ⁷ Et fecit Deus firmamentum, divisitque aquas, quæ erant sub firmamento, ab his, quæ erant super firmamentum. Et factum est ita. ⁸ Vocavitque Deus firmamentum, Cælum : et factum est vespere et mane, dies secundus. ⁹ Dixit vero Deus : Congregentur aquæ, quæ sub cælo sunt, in locum unum : et appareat arida. Et factum est ita. ¹⁰ Et vocavit Deus aridam Terram, congregationesque aquarum appellavit Maria. Et vidit Deus quod esset bonum. ¹¹ Et ait : Germinet terra herbam virentem, et facientem semen, et lignum pomiferum faciens fructum juxta genus suum, cuius semen in semetipso sit super terram. Et factum est ita. ¹² Et protulit terra herbam virentem, et facientem semen juxta genus suum, lignumque faciens fructum, et habens unumquodque sementem secundum speciem suam. Et vidit Deus quod esset bonum. ¹³ Et factum est vespere et mane, dies tertius. ¹⁴ Dixit autem Deus : Fiant luminaria in firmamento cæli, et dividant diem ac noctem, et sint in signa et tempora, et dies et annos : ¹⁵ ut luceant in firmamento cæli, et illuminent terram. Et factum est ita. ¹⁶ Fecitque Deus duo luminaria magna : luminare majus, ut præesset diei : et luminare minus, ut præesset nocti : et stellas. ¹⁷ Et posuit eas in firmamento cæli, ut lucerent super terram, ¹⁸ et præessent diei ac nocti, et dividerent lucem ac tenebras. Et vidit Deus quod esset bonum. ¹⁹ Et factum est vespere et mane, dies quartus. ²⁰ Dixit etiam Deus : Producant aquæ reptile animæ viventis, et volatile super terram sub firmamento cæli. ²¹ Creavitque Deus cete grandia, et omnem animam viventem atque motabilem, quam produxerant aquæ in species suas, et omne volatile secundum genus suum. Et vidit Deus quod esset bonum. ²² Benedixitque eis, dicens : Crescite, et multiplicamini, et replete aquas maris : avesque multiplicentur super terram. ²³ Et factum est vespere et mane, dies quintus. ²⁴ Dixit quoque Deus : Producat terra animam viventem in genere suo, jumenta, et reptilia, et bestias terræ secundum species suas. Factumque est ita. ²⁵ Et fecit Deus bestias terræ juxta species suas, et jumenta, et omne reptile terræ in genere suo.

Et vidit Deus quod esset bonum, ²⁶ et ait : Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram : et præsit piscibus maris, et volatilibus cæli, et bestiis, universæque terræ, omnique reptili, quod movetur in terra. ²⁷ Et creavit Deus hominem ad imaginem suam : ad imaginem Dei creavit illum, masculum et feminam creavit eos. ²⁸ Benedixitque illis Deus, et ait : Crescite et multiplicamini, et replete terram, et subjicite eam, et dominamini piscibus maris, et volatilibus cæli, et universis animantibus, quæ moventur super terram. ²⁹ Dixitque Deus : Ecce dedi vobis omnem herbam afferentem semen super terram, et universa ligna quæ habent in semetipsis sementem generis sui, ut sint vobis in escam : ³⁰ et cunctis animantibus terræ, omnique volucri cæli, et universis quæ moventur in terra, et in quibus est anima vivens, ut habeant ad vescendum. Et factum est ita. ³¹ Viditque Deus cuncta quæ fecerat, et

erant valde bona. Et factum est vespere et mane, dies sextus.

2 Igitur perfecti sunt cæli et terra, et omnis ornatus eorum. ² Complevitque Deus die septimo opus suum quod fecerat : et requievit die septimo ab universo opere quod patrarat. ³ Et benedixit diei septimo, et sanctificavit illum, quia in ipso cessaverat ab omni opere suo quod creavit Deus ut faceret.

⁴ Istæ sunt generationes cæli et terræ, quando creata sunt, in die quo fecit Dominus Deus cælum et terram, ⁵ et omne virgultum agri antequam oriretur in terra, omnemque herbam regionis priusquam germinaret : non enim pluerat Dominus Deus super terram, et homo non erat qui operaretur terram : ⁶ sed fons ascendebat e terra, irrigans universam superficiem terræ. ⁷ Formavit igitur Dominus Deus hominem de limo terræ, et inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ, et factus est homo in animam viventem. ⁸ Plantaverat autem Dominus Deus paradikum voluptatis a principio, in quo posuit hominem quem formaverat. ⁹ Produxitque Dominus Deus de humo omne lignum pulchrum visu, et ad vescendum suave lignum etiam vitæ in medio paradisi, lignumque scientiæ boni et mali. ¹⁰ Et fluvius egrediebatur de loco voluptatis ad irrigandum paradikum, qui inde dividitur in quatuor capita. ¹¹ Nomen uni Phison : ipse est qui circumit omnem terram Hevilath, ubi nascitur aurum : ¹² et aurum terræ illius optimum est ; ibi invenitur bdellium, et lapis onychinus. ¹³ Et nomen fluvii secundi Gehon ; ipse est qui circumit omnem terram Æthiopiæ. ¹⁴ Nomen vero fluminis tertii, Tigris : ipse vadit contra Assyrios. Fluvius autem quartus, ipse est Euphrates. ¹⁵ Tulit ergo Dominus Deus hominem, et posuit eum in paradiso voluptatis, ut operaretur, et custodiret illum : ¹⁶ præcepitque ei, dicens : Ex omni ligno paradisi comede ; ¹⁷ de ligno autem scientiæ boni et mali ne comedas : in quocumque enim die comederis ex eo, morte morieris. ¹⁸ Dixit quoque Dominus Deus : Non est bonum esse hominem solum : faciamus ei adjutorium simile sibi. ¹⁹ Formatis igitur Dominus Deus de humo cunctis animantibus terræ, et universis volatilibus cæli, adduxit ea ad Adam, ut videret quid vocaret ea : omne enim quod vocavit Adam animæ viventis, ipsum est nomen ejus. ²⁰ Appellavitque Adam nominibus suis cuncta animantia, et universa volatilia cæli, et omnes bestias terræ : Adæ vero non inveniēbatur adjutor similis ejus. ²¹ Immisit ergo Dominus Deus soporem in Adam : cumque obdormisset, tulit unam de costis ejus, et replevit carnem pro ea. ²² Et ædificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in mulierem : et adduxit eam ad Adam. ²³ Dixitque Adam : Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de carne mea : hæc vocabitur Virago, quoniam de viro sumpta est. ²⁴ Quam ob rem relinquet homo patrem suum, et matrem, et adhærebit uxori suæ : et erunt duo in carne una. ²⁵ Erat autem uterque nudus, Adam scilicet et uxor ejus : et non erubescabant.

3 Sed et serpens erat callidior cunctis animantibus terræ quæ fecerat Dominus Deus. Qui dixit ad mulierem : Cur præcepit vobis Deus ut non comederetis de omni ligno paradisi ? ² Cui respondit mulier : De fructu lignorum, quæ sunt in paradiso, vescimur : ³ de fructu vero ligni quod est in medio paradisi, præcepit nobis Deus ne comederemus, et ne tangeremus illum, ne forte moriamur. ⁴ Dixit autem serpens ad mulierem : Nequaquam morte moriemini. ⁵ Scit enim Deus quod in quocumque die comederitis ex eo, aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii, scientes bonum et ma-